

## ***Even uw aandacht...***

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.  
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het  
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.  
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige  
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van  
boekjes voor opvoering beslist.*

*Veel leesplezier!*

**PAK DE PIZZAJONGEN!**  
(A Fly in the Ointment)

Klucht in twee bedrijven

1880  
door

Derek Benfield

Vertaling : John Vermeulen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen  
2014  
Nr.2708

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen  
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . [info@toneelfonds.be](mailto:info@toneelfonds.be)

## **OPVOERINGSRECHT**

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.  
Te Boelaerlei 107  
2140 Borgerhout Antwerpen  
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via [www.toneelfonds.be](http://www.toneelfonds.be) -> opvoering.

***Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.***

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

*Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.*

***Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.***

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"  
Postbus 363  
1800 AJ Alkmaar.  
[info@ibva.nl](mailto:info@ibva.nl)

TARIEFCODE A1

### ***BELANGRIJKE OPMERKING!***

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *PAK DE PIZZAJONGEN!* op te voeren moet de naam van auteur *DEREK BENFIELD* ; vert. *John Vermeulen* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/047  
ISBN 978-90-385-07385

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Derek Benfield  
[www.toneelfonds.be](http://www.toneelfonds.be)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen  
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . [info@toneelfonds.be](mailto:info@toneelfonds.be)

## ***PERSONAGES***

(3 dames – 3 heren)

RONNIE COLLET : Minister van Milieu, kalende vijftiger.

DONNA : een enthousiaste minnares, sexy dertiger.

BRENDA HAKKER : een gefrustreerde politieagente, veertiger, conservatief.

ALBERT : een sluwe pizza jongen, oudere tiener.

LOUISA COLLET : een deugdzame echtgenote, aantrekkelijk, veertiger.

JOS BOLLING : een ietwat oversekste dokter, vijftiger, lust graag een borrel

## ***DECOR***

Het stuk speelt zich af in het heden in de gezellige woonkamer van Donna's villa in Knokke tijdens een warme zomerdag. Het eerste bedrijf tijdens een vrijdagmiddag, het tweede enkele minuten later. In het midden iets naar links een sofa en een salontafel met daarop potplant die ineen kan zakken, en een porseleinen schaal met deksel. Rechts van de salontafel een fauteuil. Rechts, schuin achter die fauteuil, een kast met boekenplanken. Op een van de planken een vaas met bloemen en een krant. In de font een grote schuifraam met open gordijnen en rechts daarvan tegen de wand een halfronde tafel met daarop een fluitje en wat spullen. Rechts daarvan op de vloer een grote potplant. Links een bureau. Links vooraan een deur (naar de slaapkamer), rechts van het bureau een ingebouwde kast. Rechts vooraan een deur (naar de keuken), links van de boekenkast een deur naar de hal.

## ***EERSTE BEDRIJF***

*(Het licht gaat aan over een leeg toneel. Er valt zonlicht door het raam. De deur links gaat langzaam open, het hoofd van Ronnie verschijnt, hij kijkt behoedzaam in het rond. Wanneer hij niemand ziet, komt hij steels op. Hij begint snel in schuiven en op schabben te zoeken, met toenemend ongeduld. Geluid van de slaande voordeur. Ronnie verstijft, springt dan nerveus heen en weer, niet wetend wat doen, voelt zich betrappt. Hij besluit te vluchten door het venster en rent er naartoe. Hij krijgt het venster niet open, het zit geklemd. Hij duwt en rukt er wanhopig aan. Donna komt op langs de haldeur met een arm vol boodschappen. Ronnie verstijft opnieuw, zijn gezicht tegen het glas gedrukt, de rug naar Donna. Donna legt haar boodschappen neer op de salontafel, draait zich om, ziet de rug van een man bij het venster, denkt dat het een inbreker is en gilt. Ronnie draait zich om, Donna herkent hem en lacht opgelucht en blij.)*

DONNA : Ronnie, mijn duifje! Je bent teruggekomen! *(ze wil hem om de nek vliegen)*

RONNIE : Eh nee... eigenlijk niet.

DONNA : Hoe, nee?

RONNIE : Gewoon nee.

DONNA : *(ongelovig)* Nee?

RONNIE : Niet echt, nee.

DONNA : Maar je bent hier toch?

RONNIE : Eh... ja.

DONNA : In mijn bungalow.

RONNIE : Eh... ja.

DONNA : De bungalow waarin ik woon.

RONNIE : Dat klopt, ja.

DONNA : Ben je dan niet terug naar mij gekomen misschien?

RONNIE : Eh... nee.

DONNA : Je bent dus hier maar je bent er niet ?

RONNIE : Ik ben hier ja, maar ik dacht niet dat jij hier zou zijn.

DONNA : Duifje, ik WOON hier!

RONNIE : Maar af en toe ben je wel eens weg.

DONNA : Ja, en?

RONNIE : Wel, ik dacht dat je nu ook weg zou zijn.

DONNA : Wat wil je nu eigenlijk zeggen?

RONNIE : Op vrijdagmiddag ben jij meestal de deur uit.

DONNA : Da's mooi, op visite komen wanneer ik er niet ben.

RONNIE : Dat deed ik niet.

DONNA : Pardon?

RONNIE : Op visite komen.

DONNA : *(ze denkt dat ze begrijpt wat hij komt doen, ze glimlacht)* Je komt mij een cadeautje brengen en ik mocht het niet weten! DAT is het! Je koos een dag uit dat ik er niet zou zijn en je wou je cadeautje stiekem hier laten. Een cadeautje om het weer goed te maken! Wat ben je toch een lieverd! *(kijkt zoekend om zich heen)* Waar is het? Waar heb je het verstopt? *(ze rent zoekend in het rond, blijft dan staan, kijkt naar Ronnie)* Waar is het? Word ik al warmer?

RONNIE : Nee, jij niet, maar ik wel!

DONNA : Is het groot of klein? *(opeens)* Een auto! Een nieuwe BMW! *(ze rent naar het venster om naar buiten te kijken, er is niets te zien)* Nee dus, daarbuiten is niks te zien, zelfs geen fiets... Dan moet het iets kleins zijn! Een diamant! Een kleine, prachtig geslepen, peperdure diamant. *(ze wil Ronnie om de hals vliegen)*

RONNIE : *(afkerig, ontsnapt achter de sofa)* Alsjeblieft zeg!

DONNA : Geen diamant?

RONNIE : Niks ! Nul ! Zero ! Nada !

DONNA : Helemaal niks? Zelf geen bloemen? Een enkel roosje?

RONNIE : Nee...

DONNA : *(opeens beschaamd, ze bedekt haar gezicht met de handen en rent tot bij Ronnie)* Hoe kan ik zo hebberig zijn! Ik heb helemaal geen cadeautjes nodig. Het enige wat telt is dat jij terug bent. Heb je je valies in de hal laten staan? Ik zal je helpen uitpakken. *(ze probeert hem mee te tronen)*

RONNIE : Er valt niets uit te pakken!

DONNA : Doet niet onnozel duifje. Je hebt al je spullen meegenomen toen je wegliep, er is hier niets meer van jou, zelfs geen tandenborstel.

RONNIE : Ik heb geen tandenborstel nodig, ik blijf hier niet.

DONNA : *(staart Ronnie enkele tellen roerloos aan)* En je zei dat je terug naar mij kwam...

RONNIE : Dat is wat JIJ zei.

DONNA : Je komt dus NIET terug?

RONNIE : Nee.

DONNA : Je bent niet teruggekomen om het goed te maken ?

RONNIE : Nee...

DONNA : *(een seconde stilte, dan ontploft ze)* Jij smeerlap! *(ze gaat hem woest te lijf)*

RONNIE : *(zich verdedigend)* Niet doen zeg! Stop daarmee! Wat doe je nu?!

DONNA : Je hebt ingebroken, ik ga de politie verwittigen!

RONNIE : Ik heb niet ingebroken!

DONNA : Dit is hier een privé eigendom, MIJN privé eigendom! Je bent binnengedrongen in mijn privé eigendom en dat is een misdaad, zelfs in Knokke!

*(Donna grist het fluitje van de tafel, rukt het schuifraam open, leunt naar buiten, blaast vier keer hard op het fluitje. Ronnie rent tot bij haar, grijpt haar bij de heupen en probeert haar naar achteren te trekken. Na een hele strijd lukt dat uiteindelijk alsof hij een kurk uit een fles trekt. Ze vallen beiden achterwaarts op de vloer, staren elkaar hijgend aan.)*

RONNIE : Hoe deed je dat nu weer?

DONNA : (*het fluitje omhoog houdend*) Dit is een fluit, je moet er gewoon op blazen.

RONNIE : Nee verdomme, het venster! Je deed het venster open!

DONNA : Dat wou jij daarstraks toch ook doen?

RONNIE : Ja, maar ik kon het niet!

DONNA : Wat kon je niet?

RONNIE : Ik kreeg het venster niet open!

DONNA : Hoe ben je dan ingebroken? (*ze krabbelt overeind, fatsoeneert haar kleren*)

RONNIE : Ik ben niet ingebroken! Ik ben gewoon langs de voordeur gekomen.

DONNA : De voordeur was op slot.

RONNIE : Ik heb m'n sleutel nog altijd. (*houdt zijn sleutel omhoog*)

DONNA : (*grist de sleutel uit zijn hand en geeft hem het fluitje*) Moet ik nu geloven dat je daarvoor alleen maar teruggekomen bent, om mij m'n reservesleutel terug te geven?

RONNIE : (*krabbelt overeind, het fluitje in de hand, dankbaar voor de uitvlucht die Donna hem aanreikt*) Eh... ja natuurlijk, dat is het!

DONNA : Waarom heb je hem niet gewoon opgestuurd met de post?

RONNIE : (*lieffjes*) Ik wou er zeker van zijn dat je hem wel zou krijgen, schatje. Je weet hoe het gaat met de post tegenwoordig.

DONNA : Je had hem toch gewoon zelf in mijn brievenbus kunnen stoppen? Het was helemaal niet nodig om hier binnen te dringen en vensters open te zetten! (*wantrouwig*) Zocht je soms naar iets?

RONNIE : Eh... wat zeg je?

DONNA : Jij was iets aan het zoeken!

RONNIE : Nee, nee, absoluut niet! (*ontsnapt weer*)

DONNA : (*Ronnie volgend*) Heb ik iets dat jij zou willen? Iets van jou misschien dat ik heb en dat jij terug zou willen?

RONNIE : Eh... ik heb een paar sokken achtergelaten, lichtblauwe, geloof ik...

DONNA : Als je zocht naar datgene dat ik denk dat je zocht, dan ben je je tijd aan het verliezen.

RONNIE : O ja?



DONNA : Ik heb ze verstoep ! Op een veilige plekje waar geen enkele toevallige indringer ze kan vinden.

RONNIE : (*onschuldig*) Eh... ze? Wat zijn ze?

DONNA : De foto's, m'n duifje. De foto's.

RONNIE : Welke foto's ?

DONNA : Die waar ik het over had toen je me in de steek liet, de foto's van jij en ik... tezamen.

RONNIE : (*hoopvol*) Je bedoelt die van aan het strand?

DONNA : Nee, die in het bed daarbinnen! Je denkt toch niet dat ik die hier zomaar zou laten rondslingeren zeker? De kranten zouden heel wat geld overhebben voor foto's van de Minister van Milieu in een slaapkamer met iemand die absoluut niet op zijn eigen vrouw lijkt.

RONNIE : Dat zou je niet durven!

DONNA : Ik heb je gewaarschuwd dat ik het zou doen.

RONNIE : Ik kon je niet geloven.

DONNA : Nee? Ik ben er zeker van dat je het wèl geloofde! En daarom drong je hierbinnen toen je dacht dat ik weg zou zijn, om die foto's te stelen. (*ze lacht als ze ziet hoe ongemakkelijk hij zich voelt*)

RONNIE : Je bent een afperser!

DONNA : En jij bent een inbreker!

RONNIE : Eh... schatje, luister; het enige wat ik wou doen was onaangename toestanden voorkomen.

DONNA : Daar had je aan moeten denken voordat je je tandenborstel pakte en me liet zitten! (*glimlacht liefjes*)

RONNIE : Ik zou wel eens willen weten wie voor de duivel die foto's gemaakt heeft?

DONNA : Ja, dat kan ik je niet verklappen, ik heb beloofd zijn naam geheim te houden. Hij is een ijverige verzamelaar van informele plaatjes van hooggeplaatste ambtenaren.

RONNIE : Maar hoe kon hij in godsnaam foto's maken van jou en mij in bed?

DONNA : Hij heeft een heel lange lens.

RONNIE : *(wordt overvallen door een vervelende gedachte)* Zeg, wacht eens even!

Toen die foto's gemaakt werden, toen wist jij nog niet dat ik weg zou gaan!

DONNA : Nee, dat klopt.

RONNIE : *(gekwetst)* En dat noem jij dan romantiek?

DONNA : Nee m'n duifje, ik noem dat op zeker spelen.

*(De voordeurbel gaat.)*

RONNIE : God in de hoge hemel, er is iemand aan de deur!

DONNA : Ja, ik heb wel een paar vrienden, moet je weten.

RONNIE : Die zul je dan moeten wegsturen!

DONNA : Dat zou niet erg vriendelijk zijn, hè?

RONNIE : *(wanhopig)* Maar ze mogen mij hier niet zien! Het is vrijdagmiddag en ik ben de Minister van Milieu! Wie het ook mogen zijn, stuur ze weg!

*(Ronnie duwt Donna onzacht in de hal en sluit de deur. Donna af. Brenda, de politieagente, klimt naar binnen door het open raam. Ronnie draait zich om en ziet haar. Hij maakt een luchtsprong van het schrikken.)*

BRENDA : Ik hoop dat ik op tijd ben?

RONNIE : Wat wil JIJ nu weer, verdomme nog aan toe?!

BRENDA : Ik ben van de politie.

RONNIE : Ja, dat zie ik ook wel! Met welk recht klim jij zomaar door het raam van onschuldige burgers?

BRENDA : Ik reageer op een noodoproep.

RONNIE : Noodoproep? Welke noodoproep?

BRENDA : Een waakzame buur heeft een fluitsignaal gerapporteerd.

RONNIE : Er is hier geen noodsituatie! *(loopt weg)*

BRENDA : *(wantrouwig)* Heeft u misschien onder valse voorwendsels op uw fluit geblazen?

RONNIE : Maar ik heb helemaal niet op een fluit geblazen!

BRENDA : Wat hebt u daar dan in uw hand?

RONNIE : Hè? (*kijkt verwonderd naar zijn eigen hand met het fluitje dat hij vergeten was*) O ja, dit hier! Dat is niet van mij. (*legt het fluitje neer op de tafel*) Ze duwde het in m'n hand.

BRENDA : (*trionfantelijk*) Aha, een vrouw! Dus was zij degene die op uw fluitje geblazen heeft?

RONNIE : Zeg, wilt u zich wel eens met uw eigen zaken bezig houden!

BRENDA : Heeft ze erop geblazen of niet?

RONNIE : Eh... nu ja, een keer of twee misschien.

BRENDA : Drie of vier stoten, hebben ze me gezegd.

RONNIE : Dat was een abuis.

BRENDA : Jaja, dat zeggen ze allemaal! In mijn beroep leer je al gauw waar vergissingen toe kunnen leiden. Ik heb heel wat mannen gekend-

RONNIE : (*mompelend*) Dat verbaast me!

BRENDA : -of vrouwen als het erop aankomt, die in de patatten geraakten na een zogenaamde vergissing.

RONNIE : In de patatten?

BRENDA : Die het zuur kregen.

RONNIE : Het zuur? Van die patatten?

BRENDA : Als mensen de hele tijd zomaar zonder reden op alarmfluitjes gaan blazen, dan belanden ze vroeg of laat in de boot, zonder roeispanen!

RONNIE : In de boot? Zonder roeispanen? In de patatten?

BRENDA : Nee verdomme, in het water!

RONNIE : Aha, dat lijkt er al meer op.

BRENDA : Bon, waar zit ze?

RONNIE : Waar zit wie?

BRENDA : Dat mens dat op uw fluit geblazen heeft. Ze zal zich wel ergens weggestopt hebben. (*kijkt zoekend in het rond*)

RONNIE : Ik weet niks, ik heb er niks mee te maken!

BRENDA : (*komt opeens vlak voor Ronnie staan, bestudeert zijn gezicht van nabij*) Ken ik u niet van ergens?

RONNIE : Laten we hopen van niet.

BRENDA : Ik ben getraind om gezichten te onthouden, en dat van u heb ik zeker en vast al ergens gezien.

RONNIE : Het heeft in ieder geval nog nooit eerder naar dat van u gekeken.

BRENDA : Neenee, uw gezicht komt me bekend voor. Bent u misschien een BV?

RONNIE : Moet dat een belediging voorstellen?

BRENDA : Ik heb u het nieuws zien presenteren!

RONNIE : Nee hoor, helemaal niet.

BRENDA : Ik heb u in ieder geval toch IETS zien doen.

RONNIE : (*stil*) 't Is te hopen van niet...

BRENDA : Woont u hier?

RONNIE : Nee.

BRENDA : U bent hier dus op visite?

RONNIE : In zekere zin, ja.

BRENDA : (*zeer wantrouwig*) Ik begrijp het...

RONNIE : Het is niet wat u denkt.

BRENDA : Hoe weet u wat ik denk?

RONNIE : Dat kan ik wel raden!

BRENDA : (*grimmig*) Altijd opnieuw word ik ermee geconfronteerd.

RONNIE : Geconfronteerd? Met wat?

BRENDA : Met wellust! Het is overal hetzelfde.

RONNIE : Is er overal wellust?

BRENDA : Achter iedere hoek.

RONNIE : Ik moet u teleurstellen, hier ga je niks vinden.

BRENDA : En dat moet ik dan geloven? Ik herken de tekenen van wellust als ik ze zie, meneer. En in mijn beroep zie je ze de hele tijd. Ik word er gewoon misselijk van.

RONNIE : Je hebt er dus een probleem mee?

BRENDA : Natuurlijk heb ik er een probleem mee, omdat het mijzelf nooit overkomt!

*(Donna komt haastig op. Ze blijft verrast staan wanneer ze de politieagente ziet. Ze wijst demonstratief naar haar.)*

DONNA : Aha!

RONNIE : Mevrouw is van de politie.

DONNA : Ja dat zie ik, dat wordt de hoogste tijd!

RONNIE : Ze kwam naar binnen door het raam.

DONNA : *(Ronnie aanstarend)* Jij durft nogal zeg! Jezelf onrechtmatig toegang verlenen tot mijn huis en dan zomaar een pizza bestellen!

RONNIE : *(staart Donna stomverbaasd aan)* Pardon?

DONNA : Welja, er staat een jongen aan de deur met een pizza.

RONNIE : Op vrijdagmiddag?

DONNA : Ze leveren 24 uur per dag.

RONNIE : Hoe dan ook, ik heb ze niet gebeld.

DONNA : *(tot bij Brenda)* En u? Heeft u soms een pizza besteld?

BRENDA : Nee, maar eerlijk gezegd heb ik wel een beetje honger.

DONNA : U heeft heel wat tijd nodig gehad om hier te geraken! Ik heb vier keer geblazen! Had u dan niet in de gaten dat er een noodsituatie was?

BRENDA : Aha! U bent dus die blazer?

DONNA : Natuurlijk.

BRENDA : Toen ik verscheen, stond hij ermee in zijn hand.

DONNA : Waar heeft u het over?

BRENDA : Zijn fluitje! U heeft erop geblazen en het vervolgens aan hem gegeven.

DONNA : Da's heel goed mogelijk. Hoe dan ook, nu dat u hier bent, waarom houdt u niemand aan?

BRENDA : *(om zich heen kijkend)* Is er hier misschien ergens indringer?

DONNA : Ja !

*(samen)*

RONNIE : Nee !

BRENDA : Zo te zien heeft u een verschil van mening.

DONNA : Er is... iemand heeft een pizza besteld! Die arme jongen stond daarbuiten in de zon te dampen met een kartonnen doos in de handen.

BRENDA : Dampen? Die jongen?

DONNA : Nee, zijn doos!

BRENDA : Staat hij daar nog altijd?

DONNA : Ik heb hem gezegd zijn pizza aan de mensen hiernaast te geven.

BRENDA : Dan moeten we hem tegenhouden!

DONNA : Waarom?

BRENDA : Omdat ik honger heb!

DONNA : Er wordt niet gegeten midden in een noodsituatie. U bent van dienst, u wordt verondersteld mensen te arresteren in plaats van pizza te eten.

BRENDA : Maar er IS geen noodsituatie.

DONNA : Hoe weet u dat?

BRENDA : *(wijst naar Ronnie)* Dat heeft hij me gezegd.

DONNA : In godsnaam, hij IS de noodsituatie! Hij heeft ingebroken in mijn eigendom.

BRENDA : *(onwillig)* Nu goed dan, als het niet anders kan. *(ze pakt haar notitieblok)*  
IK zou het geen noodsituatie noemen als een man mij achter de vodden zou zitten.

DONNA : *(hoopvol in het rond zoekend)* Waar is hij?

BRENDA : Wie?

DONNA : Die man, die achter mijn vodden aanzit.

BRENDA : *(naar Ronnie wijzend)* Daar zie!

DONNA : *(sceptisch naar Ronnie kijkend)* Dit exemplaar?

BRENDA : Wel ja.

DONNA : *(loopt tot bij Ronnie, verheugd)* O mijn duifje, ben je van gedachte veranderd? Wordt het begeren in plaats van bestellen?

RONNIE : *(nervus naar Brenda glurend)* Eh... ja, ik neem aan dat ik mijn vertrek nog even kan uitstellen.

DONNA : Geweldig!

BRENDA : Maar ik was van plan u te arresteren...

RONNIE : Dat is dus niet nodig.

BRENDA : Maar ik wil dat!

DONNA : Nee, niks van! Ik trek de aanklacht in!

BRENDA : Dan kan ik niet anders dan u alleen laten met deze man. De situatie is duidelijk zoals ik al dacht.

*(Albert komt op vanuit de hal. Donkere broek en schoenen, kleurrijk gestreept hemd, pet met het logo 'Pizza Paleis'. Hij draagt een kartonnen doos met dezelfde kleuren en strepen als zijn hemd, met daarin een pizza.)*

ALBERT : Die mensen van hiernaast zeggen dat ze geen Italianen zijn en dat ze de pest hebben aan pizza. *(krijgt Brenda in de gaten, steekt in onmiddellijke overgave de handen in de lucht met de doos boven zijn hoofd)*

BRENDA : *(loopt tot bij hem, bekijkt wantrouwig van nabij zijn gezicht)* Jij ziet er schuldig uit, ik schijn hier op het juiste moment gearriveerd te zijn.

ALBERT : U gaat me toch niet aanhouden?

BRENDA : Dat hangt ervan af of u een geldige verklaring kunt afleggen voor uw aanwezigheid in dit pand.

ALBERT : Natuurlijk kan ik dat, ik kwam een pizza leveren!

BRENDA : Hou oud bent u?

ALBERT : Mag ik misschien mijn armen omlaag doen? Ik sta niet graag met een pizza boven m'n hoofd.

BRENDA : Natuurlijk, we willen geen smakelijke pizza laten verongelukken.

*(Albert laat dankbaar de armen zakken.)*

RONNIE : *(tegen Donna)* Wat doet die knaap hier?

DONNA : Een pizza leveren natuurlijk.



RONNIE : Maar niemand heeft er een besteld!

ALBERT : *(met zijn neus bijna tegen die van Ronnie)* Kennen wij elkaar ergens van?

RONNIE : *(achteruit deinzend van die onaangename familiariteit)* Ik hoop van niet. Die pet van u zou ik in ieder geval niet vergeten zijn.

ALBERT : Ik zou durven zweren dat ik uw gezicht al eens eerder gezien heb... *(blijft Ronnie van nabij bestuderen)*

BRENDA : U heeft mijn vraag nog niet beantwoord!

DONNA : *(mopperend)* Ik wou dat alle pizza's en politievrouwen hier verdwenen zodat ik alleen kon zijn met mijn minnaar.

ALBERT : Aha, dit is dus uw minnaar? Ik wist dat ik dat gezicht kende! *(grijnst voldaan naar Ronnie)*

RONNIE : Weet u dan hoe haar minnaar eruit ziet?

ALBERT : Nu ja, ik heb u toch al eerder gezien? Of niet soms?

RONNIE : Ben je daar zeker van?

ALBERT : Ja natuurlijk.

RONNIE : *(gealarmeerd)* Waar? Wanneer?

ALBERT : Buiten, aan de deur, aan uw auto, wanneer ik voorbijfietste met mijn avondbestellingen. Niet moeilijk om twee plus twee op te tellen. U bent hier wel een vaste klant, zou ik zeggen.

RONNIE : Allemaal niets van waar, ik ging hier gewoon weg.

DONNA : Maar deze keer ga je blijven.

RONNIE : Eh... blijven?

DONNA : Ja m'n duifje, blijven ZUL je!

ALBERT : Nu dat ik u zo in het volle licht zie staan en van dichtbij... Ik weet zeker dat ik u nog van ergens anders ken. Bent u iemand in een hoge positie?

RONNIE : Ik voel me verheven boven het eten van pizza, als het dat is wat je bedoelt.

BRENDA : *(geeft een ongeduldige ruk aan Alberts arm zodat hij haar moet aankijken)*  
Ik ben een beambte in uniform en ik eis een antwoord!

ALBERT : Neem me niet kwalijk, ik weet de vraag niet meer.

BRENDA : Leeftijd!



ALBERT : O! Eh... negentien.

BRENDA : Een zalige leeftijd, net voorbij de puberteit... *(diepe zucht)*

RONNIE : *(naar Albert glurend)* Iemand van negentien zou beter moeten weten dan pizza's te leveren op een adres waar ze er geen besteld hebben.

BRENDA : Aan welk vergrijp heeft u zich schuldig gemaakt?

ALBERT : Aan geen enkel!

BRENDA : Toen je mijn uniform zag, stak je vanzelf je handen in de lucht.

ALBERT : Dat was een instinctieve reactie, ik heb een diepgewortelde vrees voor vrouwen met gezag.

BRENDA : Dat moet je dringend afleren. Oké, ik zal dit door de vingers zien, maar op één voorwaarde *(sist op kwaadaardige toon)* Dat je me die pizza geeft!

ALBERT : Die zal nu wel helemaal koud zijn.

BRENDA : Kan me niet schelen, we mogen geen voedsel verloren laten gaan. En ik heb flink wat honger gekregen door op deze noodsituatie hier te reageren.

ALBERT : *(onzeker)* Het zou wel eens kunnen dat u hem niet lekker vindt...

BRENDA : Geef me een beschrijving.

ALBERT : Spinazie, tomaten, mozzarella kaas...

BRENDA : Met een gebakken ei er bovenop?

ALBERT : Ja.

BRENDA : Perfect! *(ze grist de pizzadoos uit Alberts handen, wil weglopen, blijft staan wanneer een gedachte haar overvalt)* U kunt met me meegaan naar mijn appartement voor verder verhoor.

ALBERT : Naar uw appartement?!

BRENDA : 't Is maar een paar minuten hiervandaan.

RONNIE : Waarom niet naar het politiebureau?

BRENDA : Ik heb zo m'n eigen manier om met jongemannen om te gaan.

RONNIE : Ja, daar twijfel ik niet aan!

ALBERT : Alstublieft, neem me niet mee! Eet liever die pizza op!

BRENDA : *(tegen de anderen)* Ik zal binnen gehoorbereik blijven. Mocht er opnieuw een noodsituatie ontstaan, blaas dan vier keer op uw fluit en ik zal onmiddellijk en met grote haast weerkeren.

*(Brenda verdwijnt met de pizzadoos door het raam. Albert kijkt haar even na, wendt zich dan ongelukkig naar de anderen.)*

ALBERT : Ze heeft me niet eens betaald voor de pizza...

RONNIE : Gelukkig voor jou! Ze was van plan je in natura te betalen.

DONNA : *(tegen Albert, ze wil hem kwijt)* Je bent je pizza kwijt, waarom blijf je hier dan nog hangen? Of ben je misschien van plan toe te kijken hoe ik en deze heer onze kleren uitdoen?

ALBERT : *(geschokt)* Uw kleren uitdoen? Toch niet op een vrijdagmiddag zeker? *(kijkt afkeurend naar Ronnie, priemt dan opeens met de wijsvinger naar hem, opgewonden)* Ik weet het! U bent in de politiek!

RONNIE : *(gealarmeerd)* Wat? Wat zeg je?

ALBERT : Ik heb uw foto gezien in de kranten. Mijn moeder heeft me geleerd altijd naar de foto's te kijken. U bent die groene, die Minister van Milieu!

RONNIE : Eh... ik heb dat privilege, ja...

ALBERT : Nu snap ik het. DAT is de reden waarom u hier altijd in het donker aankomt en in een auto met getinte ruiten! U bent bang dat ze u zullen herkennen!

RONNIE : Nu moet je eens goed luisteren jongeman, de dingen zijn niet altijd wat ze lijken...

DONNA : De dingen zullen heel gauw wèl zijn wat ze lijken, zogauw ik deze jongeman de deur uit kan krijgen.

*(De deurbel gaat. Iedereen maakt een sprongetje van het schrikken)*

RONNIE : Dat kan onmogelijk iemand zijn die we kennen!

DONNA : En waarom niet?

RONNIE : Omdat niemand die ons kent weet dat we hier zijn.

ALBERT : O here Jezus, als ZIJ dat maar niet is!

RONNIE : Wie?

ALBERT : Die in haar uniform! Ze zal teruggekomen zijn om mij te betalen voor die pizza!

DONNA : Ach nee, die zou door het raam naar binnen komen. *(haast zich naar de hal)*  
Niks doen, ik zal ervoor zorgen dat de kust vrij is. En dan kunt u terug naar uw Pizza Paleis zodat wij verder kunnen gaan met interessantere dingen.

*(Donna haastig af naar de hal, sluit de deur achter zich. Ronnie gluurft nijdig naar Albert.)*

RONNIE : Jij bent een geniepig klootzakje, hè!

ALBERT : Komkom, dat is niet erg sportief!

RONNIE : Je zou je beter op je pizza's concentreren in plaats van mensen te bespieden wanneer het donker is!

ALBERT : Mijn moeder heeft me altijd gezegd dat ik m'n ogen open moest houden.

RONNIE : Ze had haar eigen advies moeten volgen toen je vader haar twintig jaar geleden besprong!

*(Stemmen in de hal, Ronnie en Albert kijken elkaar gealarmeerd aan.)*

RONNIE + ALBERT : *(samen)* Stemmen!

*(Ze rennen tot bij de hal en luisteren aan de deur, ze kijken elkaar opnieuw aan.)*

RONNIE + ALBERT : *(samen)* Het zijn vrouwen!